

A romantic couple in 18th-century attire. The man, on the left, has dark hair and is wearing a light-colored, long-sleeved shirt. The woman, on the right, has brown hair and is wearing a bright blue dress with a decorative lace collar and a necklace. They are standing outdoors in a grassy field with trees in the background. The man is looking down at the woman, and she is looking up at him with a smile. The overall mood is romantic and intimate.

SUZANNE
ENOCH

*Pravidla
důvěrných
vztahů*

SUZANNE ENOCH

*Pravidla
důvěrných
vztahů*

2014

Copyright © 2010 by Suzanne Enoch
Translation © 2014 by Dita Kelbelová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE RULES OF ENGAGEMENT,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2010,
přeložila Dita Kelbelová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková

Korektura: Hana Pušová

Sazba písmem Palatino linotype: Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2014

ISBN 978-80-7303-989-9

*Všem, kteří si přáli, aby Bradshaw Carroway
dostal svůj vlastní příběh.
Příjemnou plavbu!*

Prolog

„Nabít! Připravit k palbě z palubních děl! Sestřelte ten hlavní stěžej, než se jí podaří nabrat vítr do plachet!“

Všech čtrnáct osmnáctiliberních kanónů na pravoboku hlavní paluby spustilo. O zlomek vteřiny později se loď otřásla, to jak téměř naráz vystřelila děla v podpalubí a připojila se do vířavy. Francouzskou fregatu *Revanche* zásah bezmála roztrhal a rozmetal kusy plachtoví, dřeva i kovu do všech stran.

Padesát yardů od korzárské lodi stál na můstku své lodi *Nemesis* kapitán Bradshaw Carroway a mhouřil oči do valícího se dýmu. Po výbuchu kolem něj všechno navzdory řevu, štěkáání pušek a úsečných rozkazů na okamžik ztichlo. Na další salvu nemají čas. Musejí se postavit proti větru a tím ztratí palebnou pozici. Vtom se však přední stěžej korzárské lodi zakymácel jako opilý.

„Máme ji!“ zaburácel. „Navedte nás blíž, Varleyi!“

„Rozkaz, kapitáne!“

„Připravte se na zahákování, pane Gerarde!“

„Rozkaz!“ První důstojník bryskně zasalutoval a seběhl po schodech na hlavní palubu.

Bradshawovi kolem ucha zahvízdala kulka z pušky, ale on tomu sotva věnoval pozornost. Jeho *Nemesis* byla oproti fregatě nepatrně menší, výzbrojí se jí ale vyrovnala – a jeho muži si s děly počínali o poznání šikovněji. „Pane Abramsi, nechte velká děla namířit pod její čáru ponoru. Jestli se nám ji nepovede zajmout, tak se aspoň postaráme, aby se nevrátila domů.“

Třetí lodní důstojník přikývl a pospíšil si do podpalubí předat rozkaz. Minul se s Peterem Potterem, který Bradshawovi

nesl meč. „Tumáte, kapitáne,“ řekl námořní podporučík. Shaw si meč připnul a za opasek si zastrčil dvě pistole. „Připomene těm zpropadeným Frantikům, že Bonaparte je nadobro pryč a další šanci nedostane.“

„Přesně to mám v úmyslu,“ ujistil ho Bradshaw s chmurným úsměvem a musel přitom zvýšit hlas, aby ho bylo přes křik a střelbu slyšet. Podíval se na Gerarda a dal mu znamení, načež se otočil ke druhému lodnímu důstojníkovi. „Držte *Nemesis* co nejbliž, pane Newsome. Snažte se *Revanche* neprošpikovat, pokud se nám nechystá provést to samé.“

Poručík Newsome se dotkl krempy klobouku. „Spolehněte se, pane.“

Hákovací kotvy zasvištěly vzduchem. Zachytily se o zábradlí francouzské lodi, tím nahnuly takeláž obou lodí a přitáhly je k sobě. Shaw si prorazil cestu mezi sutinami a posádkou a vyhoupl se na zábradlí *Nemesis*. Na Gerardův zvukný povel skočil.

Většina kapitánů by patrně zůstala na vlastní lodi a nechala jiné, ať splní jejich rozkazy. Shaw však nepatřil k většině. Tasil meč a probodl francouzského vojáka, který se na něj vrhl s ručnicí a bajonetem v rukách.

Plavit se a velet lodi byl jeho život a moře miloval. Ale pořádná bitka, vřava, chaos, krev a sláva, to všechno se poslední dobou naskýtal příliš zřídka, než aby si to nechal ujít. Ucítil ostré bodnutí v levé paži, ale nedbal na ně. Když si pistolí i mečem probíjel cestu k vysokému chlapíkovi s nepadnoucím kloboukem, co se krčil za kormidlem, dokonce si uvědomil, že se zeširoka usmívá. Kapitán nepřátelské lodi si boj zjevně neužíval tak jako on.

Zespoda na něj zaútočil námořník se šavlí v ruce. Bradshaw odrazil výpad mečem, kopl ho do obličeje a poslal ho k zemi. Přelezl přes spadlý stěžeň a jiného Francouze odtrhl na poslední chvíli od poručíka Gerarda. „Veďte muže do podpalubí,“ rozkázal mu. „Nechci později žádná překvapení.“

„Provedu, pane. A děkuji, kapitáne.“

„Zaučit někoho místo vás by mi dalo moc práce.“

Gerard se zakřenil, kývl na velitele tuctu vojáků v červené uniformě a všichni v houfu vyrazili vpřed.

Bradshaw se předklonil a mrštil dalším útočníkem přes rameno a pak už měl cestu po schůdkách na kapitánský můstek volnou. Když byl téměř nahoře, šavle mu málem usekla levé ucho. Uhnul před útokem, provedl předstíraný výpad vlevo a pak zvedl levou ruku a ústí pistole strčil kapitánovi *Revanche* pod bradu. Když na něj druhý muž bez hnutí zíral, zvedl obočí. „*Capitulez, kapitáne Molyneuxi,*“ pronesl klidným hlasem.

Kapitán s kletbou odhodil šavli. „*Baissez les armes!*“ zaječel.

Meče a pistole s rachotem popadaly na prkna paluby. Bradshaw lehce pokývl hlavou. „*Merci, Capitaine.*“

Jeho posádka se pustila do halasného jáсотu a nato Francouze počastovala vlastní verzí „*God Save the King*“. Bradshaw vydal rozkaz k zavření vězňů do podpalubí a poté se vrátil na svou loď.

„Kapitáne, koupil jste to,“ upozornil ho Potter s ustaraným výrazem.

„Vážně?“ Shaw se konečně mrkl na ránu, z níž mu po rukávu modrého kabátu kanula krev. „To počká. Dohlédněte, aby se zranění dostali dolů k doktoru Griffethovi, a jděte mu pomoci. Taky mu povězte, že mi dluží pět babek, protože jsem naživu.“

„Kapitáne, doktor dostal kulku do hlavy.“

Zatraceně! Shaw zpomalil a opojná euforie z bitvy se změnila v překvapivě palčivý smutek. Bůh věděl, že o přátele Shaw přišel už dřív, jenže to byli vojáci, kteří padli v boji. Simon Griffeth byl skrz naskrz lékař s jemnou duší. Plavili se společně posledních osm let, a pokud Simon někomu způsobil nějakou bolest, pak jedine svým ostrovtipem. Shaw se ztěžka nadechl. K čertu, ti, kdo nebojují, by neměli umírat. „V tom případě se z vás právě stal náš nový ranhojič, Pottere,“ pronesl nahlas s neměnným výrazem ve tváři. Dnes zemřeli i jiní muži a na truchlení nad ztrátou přítele bude čas až v soukromí kajuty. „Budete-li potřebovat pomoc, řekněte si o ni, komu uznáte za vhodné.“

Námořník se s přikývnutím vzdálil. K Shawovi přistoupil třetí lodní důstojník, poručík Merriwether Abrams, a při pohledu na jeho zakrvácenou paži pobledl. „Kapitáne, jste...”

„Já vím. Jaké jsou škody?”

„Bude třeba nahradit přední stěžeň a polovinu zábradlí na pravoboku. Pod čarou ponoru nás nezasáhli.”

„Dobře. A posádka?”

„Devět mrtvých, sedmatřicet raněných. Z toho naštěstí jen pět vážně. Gerard kontroluje *Revanche*, ale zdá se být schopná plavby. Počet mužů zatím nemám.”

Bradshaw zakroutil rameny a sykl, když pohnul zraněnou paží. „Řekněte Gerardovi, ať si svolá potřebnou posádku a vezme zásoby. Do Southamptonu bude mít *Revanche* na starost. A vy budete jeho zástupce.”

Tvář vytáhlého světlolasého muže se znovu roztáhla úsměvem. „Děkuji, pane.”

„No, moc si nezvykejte. Až dostaneme rozkazy, chci vás zpátky na *Nemesis*.”

„Myslíte, že nás tentokrát pošlou do Indického oceánu?”

„Vzhledem k tomu, že tohle byl jediný korzár, na kterého jsme narazili za poslední čtyři měsíce, mám dojem, že Středozemní moře jsme vyčistili.” Ještě před týdnem, dokonce před hodinou, by ho vidina honby za dalšími válečnými vavříny nadchla. V tuto chvíli, a poprvé za velmi dlouhou dobu, se těšil na návrat do Anglie. Zrovna *on*. Muž, který se na pevné půdě vždycky cítil nesvůj. Abrams ho stále sledoval, a tak se přinutil k rychlému úsměvu. „Indický oceán by mohl být zajímavý. Nebo cokoli jiného, pokud to kolem sebe nebude mít pevninu.”

Abrams se napřímil a zasalutoval. „Rozumím, kapitáne.”

Možná na něj jen dočasně padla nostalgie. Koneckonců byl už na moři déle než rok a začínalo se mu stýskat po bratrech. A jakmile se vrátí do vlasti, měl tušení, že touha po moři se v něm brzy zase ozve. Ohledně bitev – a Indického oceánu – si nicméně tak jistý nebyl. Dnes ne. Mohl jediné doufat, že mu pobyt v Londýně připomene, že mu obecně nezáleží, kam admirálita jeho *Nemesis* napříště pošle, hlavně když opět vypluje.

Kapitán Bradshaw Carroway přelétl pohledem z dopisu v jedné ruce na zapečetěné rozkazy v druhé.

„Tak co?“ vyzvídá nad snídání nejmladší bratr Edward a naklání se k němu s lokty opřenými o stůl.

„Nebud' nedočkávký, Špunte.“

„Jsi jako na trní už pět týdnů, Shawe. A jelikož jsi mi řekl, že když s rozkazy nebudeš spokojený, dáš se na pirátství, zajímá mě, co píšou.“ Desetiletý klučina natáhl ruku a poklepal ukazovákem na zadní stranu obálky s rozkazy. „Tak do toho. Jestli z nás budou piráti, musím si pořídit papouška.“

„Z tebe žádný pirát nebude.“ Do jídelny vstoupil nejstarší z bratrů, Tristan, lord Dare. Jeden z lokajů si beze slova pospíšil, aby mu nalil šálek čaje a postavil jej do čela stolu. „A papouška si máš správně najít během dobrodružství, a ne ještě dřív, než se za nějakým vydáš.“

„Ale Shaw už na několika výpravách byl a papouška si nepřivezl.“

„Naštěstí si nedovezl ani nic jiného.“ Tristan loupł po bratrovi káravým pohledem, než zamířil k servírovacímu stolu, kde si na talíř naložil snídani. „Nebo snad ano?“

Bradshaw se ušklíbl. „Těžko.“ Zamával ve vzduchu dopisem, dalším překvapením dnešního rána. „Proč mě k sobě zve vévoda ze Sommersetu?“

„Jak to mám vědět? Nemá ženu, s níž jsi někdy... tančil?“ dokončil s rychlým pohledem na nejmladšího bratra.

„Tancování mě nezajímá,“ stěžoval si Edward. „Ani Sommerset. Tak už otevři ty zatracené rozkazy, Shawe.“

„Edwarde, dej si pozor, ať tě má žena neslyší takhle mluvit.“ Tristan se zatvářil naoko výhružně.

„Vždyť já vím, že hrubá mluva je jen pro muže. Shawe, prosím!“

Shaw by rozkazy raději otevřel o samotě. Obzvlášť když se stále nemohl rozhodnout, zda se má znovu vydat na moře, nebo se odhodlat k něčemu tak nepředstavitelnému, jako je od-

chod do výslužby. Schoval náhlé rozčilení za nucený úsměv, rozlomil pečť a rozložil tlustý spis.

„Tak co?“ opakoval Špunt.

„Jak to vypadá, v dohledné době budu obědovat kokosy a chlebovníky.“

Edward vyskočil od stolu. „Pacifik! Budou z nás piráti v Pacifiku!“

Tristan si odkašlal, udělal krok a popadl výskajícího chlapce za rukáv. „Běž tu novinu povědět Georgiáně,“ pobídl ho. „A tiše. Arabella před hodinou konečně usnula, a když ji vzbudíš, Georgiana tě pověsí za kšandy na stožár.“

„Jsem Arabellin strýc, abys věděl. Starám se o ni.“

Bradshaw počkal, až Edward spolehlivě zmizí z doslechu, a pak si dlouze povzdechl. „Tichý oceán. Odjakživa jsem toužil velet lodi u mysu Horn.“

„Těší mě, že máš radost,“ opáčil starší bratr tlumeně. „Máš radost, ne?“

„Co to má být za otázku?“ naježil se Shaw, ačkoli ho to stálo trochu moc úsilí. „Jsem námořní kapitán. Moje místo je na vodě.“

Tristan z něj nespouštěl zrak. „Nejsem idiot, i když má žena by s tím jistě nesouhlasila. Od návratu ze Středozeří jsi... zamlklý.“

Pokud někomu dlužil vysvětlení, pak to byl právě jeho bratr. „Říkal jsem ti, že jsem v poslední bitvě přišel o přítele. Nestalo se to poprvé, ale tentokrát mě to přimělo přemýšlet. A nesměj se.“

„Nesměju. Přemýšlet o čem?“

„O tom, co chci, řekl bych. Jestli se dá palba z kanonů po všem, co se hýbe, považovat za smysluplnou náplň života.“ Pokrčil rameny. „I když musím uznat, že mě to baví.“ To jen míření na lidi v něm znenadání vyvolávalo stísněnost. A s podobnými dilematy by si námořní kapitán neměl lámat hlavu.

„Já vím.“ Tristan přešlápl. „Kdy vyplouváš?“

Bradshaw se nadechl a znovu zběžně pročetl první stránku. „Za čtyři týdny. Mám *Nemesis* dostat do Port Jacksonu v Austrálii, kde obdržím další povely.“

„Takže budeš na cestě nejméně rok a půl kvůli... čemu vlastně?“

Bradshaw se zachmuřil. Jihovýchodní Asie se jevila jako nejpravděpodobnější, ovšem pokud je jeho odhad správný, posílají ho pěknou oklikou. „Nemám nejmenší tušení.“

„Na tvém místě by mě tohle zneklidnilo,“ poznamenal bratr.

„Dokud jsem kapitán, ptát se na důvody a vysvětlení mi nepřísluší. Velí tam admirál Dolenz, takže hádám, že se všechno dozvím, až tam dorazíme.“

„Admirál Dolenz? Otec Louisy Dolenzové?“ optal se Tristan skepticky. „Té mladé dámy, co jsi s ní...“

„Jsem si vcelku jistý, že o tom se otci nezmínila,“ zarazil ho Bradshaw rozladěně. Dobrý bože, co když zůstane trčet v Austrálii nadobro? Vzhledem k nesmyslům, které po něm nejspíš budou chtít, by byl strategický odchod do výslužby možná přece jen nejrozumnější. „A prý mi odpustila. Minulý týden jsme spolu dokonce tančili.“

„Tak doufej, že říkála pravdu.“ Vikomt se odmlčel. „Shawe, je ti jasné, že tohle nemusíš...“

„Jsem neklidný, Tristane.“ S tímhle pocitem žil neustále, bez ohledu na pochyby, které ho v poslední době šířily. Přestával si ale být jistý, co by ten neklid dokázalo utišit.

„Tak se věnuj správě panství. Pomoc bych uvítal.“

„Nad účetními knihami bych si užitečnější nepřipadal. Obzvlášť když máš úředníky, kteří tuhle práci obstarají mnohem lépe. Totéž platí o hlídání Špunta a toho tvého zvěřince. Jsem k ničemu.“

„Jedna dcera není žádný zvěřinec. A není pravda, že nejsi k ničemu.“

„Cítím se tak. Je mi jednatřicet a pořád bydlím v bratrově domě. Dokonce i ten darebák Robert se oženil a odstěhoval, a to odsud tři roky nemohl vystrčit nos. Andrew letos dokončí Cambridge. Zbudeme ti na krku jen já a Edward. Nepotřebuješ mě tu.“

„Patříš do téhle rodiny.“

„Ani nevíš, jak mě to hřeje u srdce.“

„A jsi-li nešťastný...“

„To jsem netvrdil. Jen uvažuji, co dál.“ Složil dokumenty a zastrčil si je do kapsy, aby si je později zevrubně prostudoval. „Takže kdo ví? Třeba během příštích čtyř týdnů dojdu k závěru, že máš přece jen pravdu.“ Zaklonil se, vytáhl z kapsy hodinky a otevřel je. „Jak to vypadá, za dvacet minut mám schůzku s vévodou ze Sommersetu.“ Postavil se a poplácal bratra po rameni. „Nebyl bys rád, kdybych došel k závěru, že na dobrodružné výpravy jsem už starý?“

Vikomt Dare zkrabatil čelo. „Nejsi na ně starý. Ale snad už dost rozumný, alespoň bych si to rád myslel.“

Do městského domu Ainsleyů na Grosvenor Square dorazil na svém arabském plnokrevníkovi Diovi těsně před desátou. Ať už od něj chtěl vévoda ze Sommersetu cokoli, disponoval takovým vlivem, že nikdo se zdravým rozumem by jeho pozvání neignoroval. A navzdory občasným pochybám příbuzných Bradshawovi přičetnost tak docela nescházela.

Když vyšel po nízkých žulových schodech, otevřel mu ramenatý majordomus, oděný do elegantní červenočerné uniformy. „Kapitáne Carrowayi,“ pozdravil ho. „Jste očekáván. Tudy, prosím.“

Hm. Bradshaw ho s rostoucí zvědavostí následoval do příjemně zařízeného pokoje hned za vstupní halou. Stěny a police pokrývaly artefakty a dekorace – patrně ze všech koutů světa, pokud mohl soudit.

„Jeho Milost tu bude co nevidět,“ řekl mu majordomus, vycouval ze dveří a Bradshawa v pokoji zavřel.

Shaw prošel k oknu. Spousta lidí považuje útroby lodi za stísnující, on k nim ale nepatřil. V nejlepších dnech mu loď, jeho loď, otvírala širý svět. Jen málokdo umí spát každý den ve stejné posteli, a přesto se ráno probouzet s očekáváním něčeho nového. Shaw měl až do oné bitvy s *Revanche* pocit, že se mu pohled na horizont nikdy neomrzí. Teprve po ní si začal všimnat, že vidí jen... prázdno.

Dveře se otevřely. „Kapitáne, děkuji, že jste přišel.“ Nicholas Ainsley, vévoda ze Sommersetu, vstoupil do pokoje, zase

za sebou zavřel a opřel se o stěnu. Byl vysoký a tmavovlasý, s ocelově šedýma očima, které se dívaly klidně a pozorně.

„Vzbudil jste mou zvědavost,“ přiznal Bradshaw.

„Pokud vím, při poslední plavbě jste byl zraněn. Jak je na tom vaše ruka?“

Shaw si ji protáhl. „Je jako nová. Kulka minula kost.“

„To rád slyším. A brzy znovu vyplouváte. Tuším, že za čtyři týdny?“

O detailech jeho cesty se patrně veřejně nemluvalo, ale skutečnost, že zanedlouho vyrazí, asi nebyla žádným tajemstvím, obzvlášť pro muže s takovými konexemi, jaké měl Sommerset. „Přibližně ano. Pomýšlíte na další výpravu? Civilisty nepřeppravuji, ale hádám, že pro vás by admiralita učinila výjimku.“

Sommerset se pousmál. „Kdybych se někam chystal, najal bych si vlastní loď. Většina kajut mi připadá poněkud... těsná.“ Ukázal na řezby a keramiku vyskládané na policích vedle sebe. „A nezbývá už mnoho míst, která bych nenavštívil.“

„Pokud vám nejde o přepravu, Vaše Milosti, tak o co?“ Jestli se chce vévoda pustit do nostalgického vzpomínání na své cesty, mohl by mu nabídnout něco k pití. Nebo alespoň židli. „Před vyplutím mám na lodi své povinnosti,“ upozornil vévodu pro případ, že by mu došla trpělivost a chtěl odejít.

„Rád bych s vámi probral dvě věci, kapitáne.“ Vévoda se napřímil. „Nejprve mi ale musíte slíbit mlčenlivost.“

Bylo to čím dál podivnější. Nicméně navzdory divokému mládí měl Sommerset bezúhonnou pověst. Dokonce lepší než Shaw. „Máte mé slovo.“

„Jsem členem Africké asociace i Královské společnosti. Hádám, že do předsednictev výborů zaměřených na průzkumné cesty mne zvou proto, že jsem už ledacos viděl – to samozřejmě nevysvětluje, proč podobné nabídky neustále přijímám.“

Shaw měl dojem, že se od něj odpověď nečeká, a tak mlčel a vyčkával. Sommerset neměl pověst člověka, který se vyžívá v planých řečech, a tak se dalo doufat, že k jádru věci nakonec dospěje – nebo Shawovi přinejmenším předvede svou sbírku exotických zbraní. Jak se Shaw svěřil Tristanovi, stříelbu měl opravdu rád.

„Každopádně,“ vévoda pokračoval, „vyrozuměl jsem, že máte namířeno do Pacifiku. Z pohledu admirality to dává smysl; Španělé jsou přesvědčení, že jsou v něm pány, a to je jak mrzuté, tak zneklidňující. Kdyby mohli, zbytku světa by ve zkoumání a poznávání této oblasti zabránili. A nezapomínejme na Francii, o níž se proslychá, že na výspách španělských držav buduje strategická opevnění.“

A možná se Sommerset k věci nakonec nedobere. „Pokud se nemýlím, Královská společnost je učiněnou baštou vědy a učnosti. Co...“

„Ovšem, já vím. Politiku přenechávám Sněmovně lordů a bitevní plány admiraltě. V tuto chvíli jste tu proto, že potřebuji urovnat jeden dluh a požádat vás o laskavost.“

Shaw povytáhl obočí. „Jaký dluh? A jakou laskavost?“

„Na hlavním tahitském ostrově se ve vnitrozemí poblíž vodopádu přibližně míli od zátoky Matavai nachází několik chatrčí. Alespoň tam kdysi bývaly. Jestliže stále existují a naleznete tam chlapíka s jedním okem, žádám vás, abyste mu tohle předal.“ Sommerset sáhl do kapsy a vytáhl malé zrcátko zasazené v rámu se zlaceným filigránovým okrajem a zdobeném drahokamy.

„Má ten jednooký nějaké jméno?“

„Muži z mé posádky mu kvůli nápadné podobě s naším monarchou říkali král Jiří. Ta přezdívka se mu tolik zalíbila, že ji přijal za vlastní.“

„Takže popluji přes Tahiti? Zdá se, že o mých rozkazech víte víc než já.“

„Podrobnosti neznám. Ale zastavte se tam. Král Jiří se pro mé dobro vzdal svého nejcennějšího majetku. Slíbil jsem mu, že mu jej nahradím. Také jsem hloupě prohlásil, že tak učiním do deseti let.“ Krátce se zachmuřil. „Uteklo jich téměř devět. Sám jet nemohu; připadá mi... nečestné zanedbat jednu povinnost, abych splnil jinou. Nehodlám nicméně riskovat prokletí od muže, který mi kdysi zachránil život. Ne když mohu svému slibu dostát vašim prostřednictvím. Máte čas do osmadvacátého srpna příštího roku, jinak jsme oba selhali.“

Pokud něčemu Bradshaw skutečně rozuměl, pak to byla vážnost a posvátnost daného slova. Cítil se ale pohnutý i z jiného důvodu. Sommersetova drobná prosba mu dávala důvod, proč naposledy vyplout na oceán. Úctyhodný důvod, který navíc nevyžadoval, aby muže pod svým velením bezdůvodně vystavoval nebezpečí. Ten temný, svíravý pocit v jeho hrudi nepatrně polevil.

„Má to svou logiku. Aspoň myslím.“ Shaw přijal zrcátko a prohlédl si je. „O jakou kletbu se vůbec jednalo?“

„Nemluvil o ní nijak konkrétně, ačkoli za ta léta mě už pár velmi nezvyklých věcí potkalo. Především mi ale záleží na váze vlastního slova. Takže ten úkol nepřijímejte, pokud ho nehodláte splnit i za cenu vlastního života. Protože já spoléhám na *vaše* slovo.“

„Postarám se o to.“ Shaw tretku schoval do kapsy. „Musím ale přiznat, že úplně nechápu, proč ve mě vkládáte takovou důvěru. Nejsme zrovna přátelé.“

„To mne přivádí k oné druhé záležitosti. Před necelým rokem jsem dokončil renovaci západního křídla tohoto domu. Během svých předchozích cest jsem zjistil, že zdaleka nejtěžší na celé výpravě je návrat do Londýna.“ Naklonil hlavu. „Víte, jak to myslím?“

„Ano.“ Bradshaw se nadechl. Bylo to něco, co nikdy nebyl schopen Tristanovi vysvětlit. Mladší bratr Robert tomu rozuměl, jenže ten se z Evropy z války s Napoleonem vrátil v tak zuboženém stavu, že s ním takřka nebylo možné komunikovat, a to až do nedávné doby, kdy poznal Lucindu. „Londýn je velmi... malý.“ Zejména nyní, když se ukázalo, že nejobtížnější je uniknout vlastním myšlenkám.

„Přesně tak. A právě proto jsem založil pánský klub. Nazval jsem ho Klub dobrodruhů a sám rozhoduji, kdo se stane členem. V současné době je nás čtrnáct. Všichni jsme se z toho či onoho důvodu ocitli v různých koutech světa a do Londýna a společnosti jsme se vrátili možná s poněkud jasnějším pohledem na věci, než je vlastní většině místních. Chtěl byste ho vidět?“

„Vy jste tu zařídil klub? Ve svém domě?“

„Ano. A přestože jste o něco... civilizovanější než většina členů, vaše kariéra, povaha i činy vám dávají plné právo se k nim připojit.“ Zarazil se, jako by váhal, zda pokračovat, a pak se rozmyslel a místo toho se obřadně uklonil. „Tímto vás tedy zvu, abyste zavítal mezi nás.“

„Nejsem si jistý, co na to říct.“

„Tak se pojdte podívat.“ Vévoda znovu otevřel dveře a provedl Shawa vstupní halou do chodby protínající přední část domu. Zastavil se u obyčejných dveří s petlicí. „Tudy vcházím já. Když přijmete členství, dostanete klíč ke vchodu, který vede zvenčí přímo do klubu. Pravidla jsou pouze dvě. Za prvé, nepovolují se pánské ani dámské návštěvy, a za druhé, o tomhle místě se nikdo jiný nesmí dozvědět. Chceme být jakýmsi útočištěm a byl bych nerad, kdyby se vstupu začal dožadovat každý druhý aristokrat ve městě.“ S tím otevřel a ustoupil stranou.

Dávalo to smysl. Jakmile však Bradshaw vstoupil, úvahy nad pravidly nechal stranou. Místnost byla prostorná a vzdušná, stěny obložené tmavým dřevem zdobila řada předmětů, nejspíš trofejí ze Sommersetových výprav. Tři vysoká okna na opačné straně skýtala pohled do zahrady a volně v prostoru stálo piano a biliárový stůl. Porůznu je obklopovaly stolky s křesly a před hučícím krbem a černou stěnou zakrytou policemi plnými knih se nacházelo posezení tvořené pohodlným sofa a dvěma dalšími křesly. „Je to tu moc pěkné.“

„Tamtudy se dostanete do několika ložnic,“ řekl vévoda a ukázal na dveře v zadním rohu, „pro případ, že by někdo neměl kde přespát. Stále máte zájem?“

„Ano, mám.“

„Skvěle.“ Sommerset se rozhlédl po místnosti, kterou momentálně obývali tři muži, plus jeden v uniformě komorníka, který seděl na stoličce u dveří v přední části pokoje. „Představím vás.“

Dva ze čtyř přítomných si ho už zvědavě prohlíželi. Jednoho z nich poznal, ale nezarazil se. „Do měsíce odjíždím nejméně na tři roky. S pozváním do klubu jste mohl počkat, dokud nedoručím váš... dar a nesplním váš i svůj slib.“

„Žádám od vás hodně. Na oplátku jsem vás chtěl ujistit, že až se vrátíte, můžete tu posedět, dát si sklenku, nebo i přespat, bude-li třeba.“ Sommerset na něj vrhl dlouhý pohled. „Simon Griffeth byl můj bratranec.“

Shaw sebou trhl dřív, než ten pohyb dokázal zastavit. Se Simonem si často povídali o jeho urozených příbuzných, ale – ksakru, měl si na to vzpomenout. „Upřímnou soustrast.“

„Jeho otec mi ukázal dopis, který jste mu poslal, když Simona zabili. Mohlo by vás zajímat, že ho nechali zarámovat. Byl to velmi... výjimečný dopis.“

„Simon byl výjimečný přítel.“

„I pro mě. Proto jste tu, proto vám předávám břímě, ale zároveň i odměnu. Simon vám důvěřoval. A tak vám věřím i já.“

Bradshaw znovu nevěděl, co říct, a tak jen sklonil hlavu. „Děkuji.“

Vévoda přikývl. Pak se nadechl a pokynul k jednomu z mužů u krbu, k němuž měli blíž. „Toto je pan Thomas Easton,“ pronesl opět už s obvyklým klidem a nezaujatostí. „Strávil rok v Persii, aby podpořil rozšíření trhu s hedvábím do Británie. Eastone, kapitán Bradshaw Carroway.“

Easton po něm ledabyle loupł očima. „Carrowayi. Tak teď už ke vstupu do Klubu dobrodruhů stačí přežít pár mořských bouří?“

„Ke vstupu do klubu,“ ubezpečil ho vévoda nevzrušeně, „je třeba jen můj souhlas. Vidím, že jste vzhůru, plukovníku.“

Druhý muž střelil po Eastonovi nakvašeným pohledem. „Za daných podmínek v jiném stavu být nemohu.“

Sommerset zvlňl rty. „Kapitáne Carrowayi, seznamte se s plukovníkem Bartholomewem Jamesem. Tolly nějakou dobu sloužil v Indii.“

„Kapitáne.“

Bradshaw mu pokývl na pozdrav a napřímil se. Bratr Robert mu dal přečíst článek, který se objevil v *Timesech* po plukovníkově návratu před pár týdny. Už kvůli Bitově reakci poznal, že plukovníku Jamesovi se muselo v Indii přihodit něco strašného. „Četl jsem o vašich útrapách. Přijměte mou soustrast.“

Druhý muž na něj chvíli upřeně hleděl s nepřítomným výrazem ve zvláštních, jantarově zbarvených očích. „Děkuji,“ opáčil nakonec.

„Tak ven s tím, Sommersete,“ vložil se do hovoru Easton. „Vždycky přece máte pro uvedení dalšího necivilizovaného divocha do svého klubu nějaký důvod. Kvůli čemu je zde náš drahý kapitán Carroway?“

„Je na něm, aby vám to sdělil, bude-li ochoten – vždyť i já jsem uvedl pouze ta fakta vašich životních příběhů, která jsou všeobecně známa.“

Vévoda pokynul Bradshawovi, aby ho následoval. „Hádám, že jsem tu jediný od námořnictva,“ poznamenal Shaw tlučeně.

„Ano. Ačkoli snad nejste tak... poznamenaný jako ostatní členové, poznám druha v osamění – a dobrého člověka –, když na něj narazím.“ Ukázal na dalšího muže. „Tohle je lord Hennessy.“

Bradshaw Hennessymu s úsměvem podal pravici. „S Malcolmem jsme studovali v Oxfordu.“

Hrabě si s ním potřásl rukou. „Ještě ses nepotopil, Shawe?“

„Zatím ne. Když jsem o tobě slyšel naposledy, Malcolm, byl jsi na cestě do Jižní Ameriky.“

Hennessymu nepatrně strnuly rysy. „Jednoho dne ti o tom povím. Rád tě tu vidím. Bude se nám tu hodit někdo, kdo ještě neztratil smysl pro humor.“

Poté ho Sommerset seznámil s komorníkem, Gibbsem, jenž mu vysvětlil, že dveře Klubu dobrodruhů jsou neustále otevřené a všichni členové mohou přicházet a odcházet čistě podle vlastního uvážení. Nakonec mu vévoda nabídl klíč.

„Připojíte se k nám?“

Vzhledem k rostoucímu seznamu věcí, o nichž nemohl hovořit s rodinou, skutečnosti, že ke svým četným hříchům brzy přidá další tři čtyři roky absence v Londýně a ve městě ani nemá svůj vlastní dům, se útočiště v srdci Londýna zdálo jako zatraceně lákavý nápad. Zejména nyní, když ho zaměstnávala doposud téměř neznámá činnost – přemítání. „Ano. Myslím, že velmi rád.“

Vévoda mu s pousmáním klíč předal. „Přijďte, kdykoli budete chtít. Jak jsem však řekl, ať se o nás nikdo jiný nedozví.“

„Rozumím.“ Bradshaw vložil klíč do kapsy a nechal se vyprovodit venkovním vchodem, schovaným před zraky kolemjdoucích pod klenutým průchodem porostlým vínem. „Děkuji.“ Napřáhl ruku. „A předpokládám, že přibližně za tři roky se tu znovu ukáží.“

Sommerset nabízenou ruku přijal. „V to pevně doufám. A udělejte, oč jsem vás požádal, nebo si ten klíč vezmu zpátky.“ Ztlumil hlas. „Tu kletbu si můžete nechat.“

„Jistě. To je od vás hezké.“

1. kapitola

Tak kdo by se pachtil po zlatě,
když na cestu světem nám stačí
jen lehký srdce a odraný gatě,
mí věrní a stateční braši.

„KDO BY SE PACHTIL PO ZLATĚ“
TRADIČNÍ NÁMOŘNICKÝ POPĚVEK

O jedenáct měsíců později

Ozvalo se zaklepání na dveře Shawovy kajuty. „Tady Potter, pane.“

„Vstupte,“ vyzval ho Shaw a stáhl si špinavou košili. Podle kalendáře byl květen, a na jižní polokouli, kde se *Nemesis* nacházela, tudíž podzim. Podobný podzim ale Shaw ještě nezažil. A jelikož nepatřil k těm, kdo se rádi choulí před sálajícím krbem, zatímco venku řádí sněhová vánice, místní podnebí si zatraceně užíval, ač tu teploty někdy stoupaly možná až příliš.

Podíval se po krabici uložené na polici, v níž uschoval Sommersetovo zrcátko. Vzít na palubu lodi předmět, který je možná prokletý, bylo hotové šílenství, jenže od Simonovy smrti měl Shaw pocit, jako by... ztratil směr. A úkol, jímž ho pověřil vévoda, mu dal alespoň nějaký pocit smyslu, poskytl mu něco, čím se mohl zabírat, když už nesnesl myšlenky na svou neradost-

nou budoucnost. Čestný dluh – tím bylo to zrcátko snad pro Sommerseta, Shaw se k němu upínal málem jako k poslednímu kusu dřeva uprostřed oceánu.

„Kapitáne. Boty máte tak naleštěné, že se v nich skoro vidím.“ Podporučík položil slavnostní boty na židli.

„Děkuji vám. Buďte tak hodný a pomozte mi s tímhle.“ Shaw ukázal na kabát a oblékl si čistou, čerstvě vyžehlenou košili.

„Ovšem, pane. Tak kam myslíte, že nás admirál Dolenz pošle?“ zeptal se Potter a přidržel mu modrý kabát se zlatými nárameníky a bílým lemováním.

„Podle zásob bych usuzoval na Tahiti, nebo možná Manilu.“

„Takže není šance, že bychom se dostali do Indického oceánu?“

„Jen velmi malá. Zprávy ukazují na to, že Holanďané skutečně dělají potíže. Ale jak jsem slyšel, Tahiťanky nosí mnohem méně šatů než ženy v Indii.“ V jeho poveleních se kromě Austrálie nemluvílo o ničem konkrétním, takže ať už Sommerset o trase plavby věděl cokoli, musela to být spíš jen domněnka. A vcelku přesná, protože jinak by zastávka na Tahiti cestou na západ znamenala značnou zajižďku. Něco se ale tak či tak chystalo a Shaw soudil, že je stále dost času, aby tomu nechal volný průběh. Zavrhl ty úvahy a mrkl na podporučíka. „Jestli nechodí úplně nahé.“

„Panebože, v tom případě doufám, že pojedeme na Tahiti.“

„Přetlumočím vaše přání admirálovi.“

Podporučík se uchechtl. „Mimochodem, doktor Howard se ptá, jestli vás má na dnešní večeri doprovodit.“

Bradshaw skryl náhlé rozladění. Ze všech sto osmdesátí tří mužů přidělených v současné chvíli na jeho loď byl doktor Christopher Howard tím jediným, bez něhož by se ochotně obešel. Vzhledem ke skutečnosti, že jeho starším bratrem byl hrabě z Hemswiche, zanechat doktora v Southamptonu ovšem nepřicházelo v úvahu. A protože oficiálně měl Howard ve společnosti vyšší hodnost než on, vynechat ho z jakékoli společenské události bylo stejně obtížné. V jeho přítomnosti si ovšem Shaw ještě bolestněji uvědomoval ztrátu drahého přítele. „Ano, ať jde se mnou,“ odpověděl po chvíli.

„Myslím, že už se obléká.“

„To mě vůbec nepřekvapuje.“ Upravil si vestu a připnul si pás s ceremoniálním mečem, zatímco mu Potter uhladil látku na zádech kabátu. „Než se Gerard vrátí ze své... návštěvy u krejčího, velení přebírá Newsome. A povězte Everettovi, ať si kouká odvést tu ženu z loďmistrova skladiště dřív, než na ně Dobbs přijde a pověsí ho za pačesy na stěžeň.“

Potter si odkašlal. „Dohlédnu na to, kapitáne. Návštěva u krejčího. Na jedné takové jsem byl předevčírem. Stála mě tři šilinky, na mou duši.“

Bradshaw sáhl po klobouku a pečlivě zabalených knihách, které si přivezl čistě pro dnešní příležitost, a vyrazil z kabiny. Cestou poklepal klouby prstů na mosaznou plaketu Poseidóna, přibitou na stěně, a pak vykročil do pozdně odpoledního slunce, kde na něj již čekal doktor Howard.

Jako civilista se Christopher mohl obléci podle svého a v tuto chvíli by se za svůj zevnějšek nemusel stydět ani na tom nejvybranějším londýnském plese. Nutno dodat, že ani Bradshaw v modré uniformě s parádními prýmký a špičatém kapitánském klobouku nevypadal špatně.

„Můžeme?“

„Najmeme si drožku?“

Bradshaw zavrtěl hlavou. „Admirál pro nás poslal kočár.“

„Díky bohu. Podle toho, jak to tu vypadá, jsem se bál, že pojedeme na trakaři.“

„Hm hm.“

Shawovi se naopak divoký ráz těchto nových osídlení na okraji civilizace vcelku zamlouval. Při své první plavbě na Barbados v Karibiku, když doprovázel kapitána na setkání s místním náčelníkem, jel třeba na oslu. S krátkým úsměvem teď zasalutoval Newsomeovi, sešel po příkrém můstku a zamířil k přistavenému kočáru.

Po dvou týdnech v přístavu jeho nohy opět přivykly pevné zemi, a tak se zaobíral především otázkou, co na něj admirálita chystá. Když se Howard usadil naproti němu a pustili se po polní cestě směrem k úbočí, na němž stál dům admirála Dolenze, využil tu chvíli k zamyšlení.